



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2765/2018
04.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ АДО ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о удаљењу запосленог са рада и поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2153/17 од 07.06.2018. године, у седници одржаној 04.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2153/17 од 07.08.2018. године у делу којим је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П1 255/14 од 23.03.2017. године у ставу другом, трећем и четвртм изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2153/17 од 07.06.2018. године у делу којим је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П1 255/14 од 23.03.2017. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 255/14 од 23.03.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог о удаљењу запосленог са рада број 01-504/14 од 19.05.2014. године, којим је тужилца привремено удаљена са рада почев од 20.05.2014. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење туженог број 01-682 од 26.06.2014. године којим је тужилци отказан уговор о раду број 11-106 од 05.03.2012. године, Анекс уговора о раду број 01-1233/145 од 22.08.2012. године, као и остали анекси уговора и утврђен престанак радног односа са 27.06.2014. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилцу врати на рад. Ставом

четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова поступка плати тужиљи 188.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2153/17 од 07.06.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П1 255/14 од 23.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у поступку пред другостепеним судом, на коју се указује у ревизији, јер је другостепени суд правилно утврдио да су у поступку пред првостепеним судом утврђене битне чињенице за доношење одлуке у овој правној ствари, у складу са одредбама члана 7. и 8. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код послодавца ВВ ДОО ... и Споразумом о упућивању и преузимању радника од 05.03.2012. године упућена је и распоређена на рад код туженог „ББ“ од 01.03.2012. године, са којим је закључила Уговор о раду на неодређено време за обављање послова Решењем туженог од 19.05.2014. године тужени је тужиљу привремено удаљио са рада, због постојања основане сумње да је учинила повреду радне обавезе, кршење радне дисциплине, као и да је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца, те је одређено да се тужиља удаљује са рада од 20.05.2014. године. У образложењу овог решења наведено је да је тужиља учинила тежу повреду радне дужности која је одређена Правилником о раду, зато што је изостала са посла од 16.04.2014. године до 15.05.2014. године, а свој изостанак није оправдала, као и да је у наведеном периоду узела учешће у незаконитој обустави рада – штрајку, што представља грубо кршење радних обавеза предвиђених уговором о раду и општим актом послодавца. Тужиљи је 13.06.2014. године достављено упозорење од 11.06.2014. године којим се тужиља упозорава да су се стекли услови за отказ уговора о раду због учињене повреде радне обавезе, а у образложењу упозорења наведено је да је тужиља у периоду од 16.04. до 15.05.2014. године узела учешће у нелегално организованом протесту – штрајку другог правног лица, чиме је учинила повреду радне обавезе прописане Правилником туженог, те да је оваквим понашањем учинила штету угледа привредном друштву, што представља повреду радне обавезе, те да су ове повреде утврђене на основу захтева поднетог 19.05.2014. године, од

стране непосредног руководиоца, као и на основу фото-документације. Решењем туженог од 26.06.2014. године, тужили је отаказан уговор о раду са анексима и радни однос јој је престао закључно са 27.06.2014. године. У образложењу решења наведено је да је на основу захтева за утврђење повреде радне обавезе поднетог од стране руководиоца Службе продаје, 19.05.2014. године у поступку утврђено да је запослена учинила повреду радне обавезе тако што је 16. априла, 22. априла и 28. априла 2014. године, узела учешће у нелегално организованом протесту – штрајку другог правног лица, чиме је учинила повреду радне обавезе из члана 92. став 1. тачка 43. и тачка 22. Правилника о раду туженог. У образложењу решења наведено је да су ове повреде утврђене на основу захтева за утврђивање повреде радне обавезе, изјаве два сведока и фото документације. Захтев за утврђење повреде радне обавезе руководиоца Службе продаје поднео је генералном директору 19.05.2014. године, у којем је наведено да је у периоду од 16.04. до 15.05.2014. године тужила узела учешће у нелегалном организованом протесту – штрајку другог правног лица, о чему је приложио фото документацију, а на захтев руководиоца Службе продаје два запослена код туженог су дали писане изјаве у којима је наведено да је тужила 16, 22. и 28.04.2014. године у току радног времена учествовала у штрајку другог правног лица, односно ВВ испред управне зграде у Београду и да је тужила уочена у групи са преосталим радницима – учесницима штрајка. Уз захтев за утврђење повреде радне обавезе су приложене фотографије на којима се тужила налази са још једним лицем и са транспарентима који се не односе на туженог послодавца, већ на друго правно лице. Тужили је за април 2014. године исплаћена зарада 100%. Иначе, просторије туженог и ВВ су заједничке и тужила је обављала део послова и за ВВ, а 16, 22. и 28. априла 2014. године, потписала је приступнице ВВ, рачуне издате од стране ВВ и захтеве за међународне возачке дозволе за конкретне странке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, те поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужилу врати на рад.

Закон о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), у члану 179. тачка 2. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Правилником о раду туженог, чланом 92. прописано је да Друштво може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако штети угледу друштва (тачка 22); ако организује или учествује у штрајку супротно одредбама закона и актима друштва (тачка 43).

У конкретном случају, тужили је стављено на терет да је извршила повреду радне обавезе, тако што је 16. априла, 22. априла и 28. априла 2014. године узела учешће у нелегално организованом протесту – штрајку другог правног лица, као и да штети угледу друштва, чиме је учинила повреде радних обавеза које су прописане цитираним одредбама члана 92. тачка 22. и 43. Правилника о раду туженог. Међутим,

током поступка је утврђено да је тужилца 16, 22. и 28. априла 2014. године, била на радном месту, што значи да нема неоправданог изостанка са посла. Тужени је утврдио постојање повреде радне обавезе на основу писаних изјава запослених и фото документације, а ови докази нису достављени тужилци уз упозорење од 11.06.2014. године о постојању разлога за отказ уговора о раду, у складу са обавезом која је прописана чланом 180. став 2. Закона о раду. Тужени је даље био у обавези да у упозорењу тачно наведе опис радње повреде радне обавезе, као и чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ, што није учинио и на тај начин је онемогућио тужилцу да се изјасни о разлозима и чињеницама због којих јој је отказан уговор о раду. Из фото документације која је достављена током поступка не може да се утврди да ли је тужилца учествовала у штрајку, нити да је њено присуство на фотографисаном догађају било у радно време, посебно имајући у виду да је тужилца обављала рад у ..., а да су сведоци у својим писаним изјавама навели да је штрајк другог правног лица био у радно време у Београду. Осим тога, између упозорења о постојању разлога за отказ и разлога за отказ који су наведени у образложењу побијаног решења мора да постоји идентитет у погледу радње извршења повреде радне обавезе, као и да буде наведено место, време и начин извршења радне обавезе. У конкретном случају, овог идентитета нема, јер је у упозорењу наведено да је запослена у периоду од 16.04. до 15.05.2014. године узела учешће у нелегално организованом протесту – штрајку другог правног лица, а у образложењу решења којим је отказан уговор о раду наведено је да је запослена учинила повреду радне обавезе тако што је 16, 22. и 28.04.2014. године, узела учешће у нелегално организованом протесту – штрајку другог правног лица. Наиме, тужени није доказао у које време, када и где је тужилца фотографисана са лицима која су учествовала у штрајку другог правног лица и да ли је оваквим поступањем извршена скривљена повреда радне обавезе која образује отказни разлог и то наношење штете угледу послодавца, које за последицу има отказ уговора о раду. Како је отказ уговора о раду спроведен у незаконитом поступку, решење о отказу је поништено и тужени је због незаконитог отказа у обавези да тужилцу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог изјављеној против правноснажне пресуде донете у другом степену којом је потврђена првостепена пресуда у делу којим је поништено као незаконито решење туженог о удаљењу тужилца са рада, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог у том делу није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У конкретном случају, реч је о спору који је у вези са радом тужиље код туженог, међутим, побијаним делом правноснажне пресуде којом је поништено као незаконито решење о удаљењу запосленог са рада не одлучује се о заснивању, постојању и престанку радног односа, када би ревизија увек била дозвољена, тако да против одлуке о удаљењу тужиље са рада ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић